

12 Sidonii quoque & Amalec & Chanaan op-
preferunt vos, & clamaatis ad me, & erui vos
de manu eorum?

13 Et tamen reliquistis me, & coluistis deos
alienos: idcirco non addam ut ultra vos liberem:

14 Ite, & invocate deos quos elegistis: ipsi
vos liberent in tempore angustiae.

15 Dixeruntque filii Israel ad Dominum: Pec-
evimus, redde tu nobis quidquid tibi placet:
tantum nunc libera nos.

16 Quæ dicentes, omnia de finibus suis alieno-
rum deorum idola procererunt, & servierunt
Domino Deo: qui doluit super miseris eorum.

17 Itaque filii Ammon conclamantes in Galaad
fixere tentoria: contra quos congregati filii Is-
rael, in Mæphæ castrametati sunt.

18 Dixeruntque principes Galaad singuli ad
proximos suos: Qui primus ex nobis contra filios
Ammon cœperit dimicare, erit dux populi Galaad,

C A P U T XI.

*Jephæ judex factus, Dei spiritu accensus, pri-
mum ratione agit cum Rege Ammonitarum: de-
inde ubi eos viciisset, ob votum temere factum fi-
liam suam unicam Deo sacrificat.*

1 Fuit illo tempore Jephæ Galaadites vir for-
tissimus atque pugnator, filius mulieris
meretricis, qui natus est de Galaad.

2 Habuit autem Galaad uxorem, de qua sus-
cepit filios: qui postquam creverant, ejecerunt
Jephæ, dicentes: Hæres in domo patris nostri
esse non poteris, quia de altera matre natus es.

3 Quos ille fugiens atque devitans, habitavit
in Terra Tob: congregataque sunt ad eum viri
inopes, & latrocinantes, & quasi principem fe-
quebantrū.

4 In illis diebus pugnabant filii Ammon con-
tra Israel.

5 Quibus acriter instantibus perrexerunt ma-
iores natu de Galaad, ut tollerent in auxilium
sui Jephæ de Terra Tob:

6 Dixeruntque ad eum: Veni, & esto princeps
noster, & pugna contra filios Ammon.

7 Qui-

? Quibus ille respondit: * Nonne vos estis? Gen. 26.
qui odistis me, & ejecistis de domo patris mei,
& nunc venitis ad me necessitate compulsi?

8 Dixeruntque principes Galaad ad Jephæ:
Ob hanc igitur causam nunc ad te venimus, ut
proficiscaris nóbiscum, & pugnes contra filios
Ammon, sisque dux omnium qui habitant ia-
Galaad.

9 Jephæ quoque dixit eis: Si vere venitis
ad me, ut pugnem pro vobis contra filios Am-
mon, tradideritque eos Dominus in manus meas,
ego ero vester princeps?

10 Qui responderunt ei: Dominus, qui haec
audit, ipse mediator ac testis est quod nostra
promissa faciemus.

11 Abiit itaque Jephæ cum principibus Galaad,
fecitque eum omnis populus principem fui. Lo-
cutusque est Jephæ omnes sermones suos coram
Domino in Mæphæ.

12 Et misit nuntios ad regem filiorum Ammon,
qui ex persona sua dicerebant: Quid mihi & tibi est,
quia venisti contra me, ut vastares Terram meam?

13 Quibus ille respondit: * Quia tulit Israel ^{Nom.}
Terram meam, quando ascendit de Ægypto a ^{21. 24.}
finibus Arnon usque Jabor atque Jordanem: nunc
ergo cum pace redde mihi eam.

14 Per quos rursum mandavit Jephæ, & im-
peravit eis ut dicerent regi Ammon:

15 Hæc dicit Jephæ: Non tulit Israel Terram
Moab, nec Terram filiorum Ammon:

16 Sed quando de Ægypto condescenderunt,
ambulavit per solitudinem usque ad Mare rubrum,
& venit in Cades.

17 * Miliisque nuntios ad regem Edom, di- ^{Nom.}
cens: Dimitte me ut transeat per terram tuam. ^{20. 14.}
Qui noluit acquiescere precibus ejus. Misit quo-
que ad regem Moab, qui & ipse transitum pre-
bere contempsit. Manit itaque in Cades,

18 Et circuivit ex latere Terram Edom, &
Terram Moab: venitque contra Orientalem pla-
gam Terræ Moab, & castrametatus est trans Ar-
non: nec voluit intrare terminos Moab: * Ar- ^{Nom.}
non quippe confinium est Terræ Moab. ^{21. 13.}

19 Mi-

80 LIBER JUDICUM. CAP. XI.

19 Misit itaque Israel nuntios ad Sehon regem Amorrhæorum, qui habitabat in Helebon, & dixerunt ei: Dimitte ut transeam per terram tuam usque ad fluvium.

20 Qui & ipse Israel verba despiciens, non dimisit eum transire per terminos suos: sed infinita multitudine congregata, egressus est contra eum in Jasa, & fortiter resistebat.

21 Tradiditque eum Dominus in manu Israel cum omni exercitu suo, qui percussit eum, & possestit omnem Terram Amorrhæi habitatoris regionis illius,

22 Et universos fines ejus de Arnon usque Jacob, & de solitudine usque ad Jordanem.

23 Dominus ergo Deus Israel subvertit Amorrhæum, pugnante contra illum populo suo Israel, & tu nunc vis possidere terram ejus?

24 Nonne ea quæ possidet Chamos Deus tuus, tibi jure debentur? Quæ autem Dominus Deus noster vîtor obtinuit, in nostram cedent possessionem;

25 * Nisi forte melior es Balac filio Sephor rege Moab: aut docere potes, quod jurgatis sit contra Israel, & pugnaverit contra eum,

26 Quando habitavit in Hesebon, & viculis ejus, & in Aroer: & villis illius, vel in cunctis civitatibus juxta Jordanem, per trecentos annos. Quare tanto tempore nihil super hac repetitio ne tentasti?

27 Igitur non ego pecco in te, sed tu contra me male agis, indicens mihi bella non iusta. Judicet Dominus arbiter hujus diei inter Israel, & inter filios Ammon.

28 Noluitque acquiescere rex filiorum Ammon verbis Jephte, quæ per nuntios mandaverat.

29 Factus est ergo super Jephte Spiritus Domini, & circuens Galaad, & Manasse, Mæspha quoque Galaad, & inde transiens ad filios Ammon,

30 Votum vovit Domino, dicens: Si tradideris filiis Ammon in manus meas,

31 Quicumque primus fuerit egressus de foribus domus meæ, mihiique occurrerit revertenti cum pace a filiis Ammon, eum holocaustum offeram Domino.

* Num.
22. 2.

32

LIBER JUDICUM, CAP. XII. 81

32 Transivitque Jephte ad filios Ammon, ut pugnaret contra eos, quos tradidit Dominus in manus ejus.

33 Percussitque ab Aroer usque dum venias in Mennith, viginti civitates, & usque ad Abel, quæ est vinea confita, plaga magna nimis. Humiliatiisque sunt filii Ammon a filiis Israel.

34 Revertente autem Jephte in Mæspha domum suam, occurrit ei unigenita filia sua cum tympanis & choris. Non enim habebat alios liberos.

35 Qua viâ, fecidit vestimenta sua, & ait: Heu me filia mea deceperisti me, & ipsa decepta es: aperui enim os meum ad Dominum, & aliud facere non potero.

36 Cui illa respondit: Pater mi, si aperiisti os tuum ad Dominum, fac mihi quocumque pollicitus es, concessa tibi ultione atque victoria de hostibus tuis.

37 Dixitque ad patrem: Hoc solum mihi praesta quod deprecor: Dimitte me ut duobus mensibus circumeam montes, & plangam virginitatem meam cum sodalibus meis.

38 Cui ille respondit: Vade. Et dimisit eam duobus mensibus. Cumque abiisset cum sociis ac sodalibus suis, flebat virginitatem suam in montibus.

39 Expletisque duobus mensibus, reversa est ad patrem suum, & fecit ei sicut voverat, quæ ignorabat virum. Exinde mos increbuit in Israel, & consuetudo servata est:

40 Ut post anni circulum conveniant in unum filiæ Israel, & plangent filiam Jephte Galaaditæ diebus quatuor.

C A P U T . X I I .

Ephrathæi injuste adversus Jephte insurgentes ad rada Jordanis ad 42. millia occiduntur, cum vocem Schibboleth proferre non possent; quo vita functo succedunt duces Abesan, Ahalon, & Abdon.

I E

Cce autem in Ephraim orta est seditio. Nam transiunt contra Aquilonem, dixerunt ad Jephte: Quare vadens ad pugnam contra filios Ammon, vocare nos nolusti, ut

Tom. II.

F

per-

pergeremus tecum? Igitur incendemus domum tuam.

2 Quibus ille respondit: Disceptatio erat mihi & populo meo contra filios Ammon vehemens: vocavique nos, ut præberetis mihi auxilium, & facere noluitis.

3 Quod cernens posui animam meam in manibus meis, transvique ad filios Ammon, & tradidit eos Dominus in manus meas. Quid commerui, ut adversum me consurgatis in prælum?

4 Vocatis itaque ad se cunctis viris Galaad, pugnabat contra Ephraim: percuferuntque viri Galaad Ephraim, quia dixerat: Fugitus est Galaad de Ephraim, & habitat in medio Ephraim & Manasse.

5 Occupaveruntque Galaaditæ vada Jordanis, per quæ Ephraim reversus erat. Cumque venisset ad ea de Ephraim numero, fugiens, atque dixisset: Obscurio ut me transfire permittatis: dabant ei Galaaditæ: Nunquid Ephrathæus es? quo dicente: Nou sum;

6 Interrogabant eum: Dic ergo Schibboleth, quod interpretatur Spica. Qui respondebat, Sibboleth: eadem littera spicam exprimere non valens. Statimque apprehensum jugulabant in ipso Jordanis transitu. Et ceciderunt in illo tempore de Ephraim quadraginta duo millia.

7 Judicavit itaque Jephthe Galaadites Israel sex annis: & mortuus est, ac sepultus in civitate sua Galaad.

8 Post hunc judicavit Israel Abesan de Beth-lehem:

9 Qui habuit triginta filios, & totidem filias, quas emittens foras, maritis dedit, & ejusdem numeri filii suis accepit uxores, introducens in dominum suam. Qui septem annis judicavit Israel:

10 Mortuusque est, ac sepultus in Bethlehem.

11 Cui successit Ahialon Zabulonites: & judicavit Israel decem annis:

12 Mortuusque est, ac sepultus in Zabulon.

13 Post hunc judicavit Israel Abdon, filius Illiel Pharathonites,

14 Qui habuit quadraginta filios, & trigintæ ex

ex eis nepotes, ascendentæ super septuaginta pullos asinorum, & judicavit Israhel octo annis:

15 Mortuusque est, ac sepultus in Pharathon terra Ephraim, in monte Amalech.

C A P U T X I I I .

Israelitæ rursum in idolatriam lapi Philistheis traduntur: Samson nasciturus ab Angelo prædictur matri, & deinde patri, natuſque a Domino benedicitur.

1 Ursusque * filii Israhel fecerunt malum in * Supras conspectu Domini: qui tradidit eos in manus Philistinorum quadraginta annis.

2 Erat autem quidam vir de Saræ, & de stirpe Dan, nomine Manue, habens uxorem steriliem.

3 Cui apparuit Angelus Domini, & dixit ad eam: Sterilis es & absque liberis; sed concipies & paries filium:

4 * Cave ergo ne bibas vinum ac siceram, nec immundum quidquam comedas:

5 Quia concipies, & paries filium, cuius non tanget caput novacula: erit enim nazareus Dei * Luc. i. 31. ab infanthia sua, & ex matris utero, & ipse iaci- * Nam. piet liberare Israhel de manu Philistinorum.

6 Quæcum venisset ad maritum suum, dixit ei: Vir Dei venit ad me, habens vultum angelicum, terribilis nimis. Quem cum interrogasset, quis esset, & unde venisset, & quo nomine vocatur, noluit mihi dicere:

7 Sed hoc respondit: Ecce concipies & paries filium: cave ne vinum bibas, nec siceram, & ne aliquo vesiculari immundo: erit enim puer nazareus Dei ab infanthia sua, ex utero matris suæ usque ad diem mortis suæ.

8 Oravit itaque Manue Dominum, & ait: Obscurio Domine, ut vir Dei, quem misisti, veniat item, & doceat nos quid debeamus facere de puer, qui nasciturus est.

9 Exaudivitque Dominus deprecantem Manue, & apparuit rursum Angelus Dei uxori ejus sedenti in agro. Manue autem maritus ejus non erat cum ea. Quæcum vidisset Angelum,

10 Festinavit, & cucurrit ad virum suum:

84 LIBER JUDICUM, CAP. XIII.

nuntiavitque ei, dicens: Ecce apparuit mihi vir, quem ante videram,

11 Qui surrexit, & fecutus est uxorem suam: veniensque ad virum, dixit ei: Tu es qui locutus es mulieri? Et ille respondit: Ego sum.

12 Cui Manue: Quando inquit, sermo tuus fuerit expletus, quid vis ut faciat puer? aut a quo se observare debebit?

13 Dixitque Angelus Domini ad Manue: Ab omnibus, quæ locutus sum uxori tuæ, abstineat se:

14 Et quidquid ex vinea nascitur, non eomedat: vinum & siceram non bibat, nullo vescaatur immundo: & quod ei præcepisti, impleat atque custodiat.

15 Dixitque Manue ad Angelum Domini: Obscoeno te ut acquiescas precibus meis, & faciamus tibi hœdum de capris.

16 Cui respondit Angelus: Si me cogis, non comedam panes tuos: si autem vis holocaustum facere, offer illud Domino. Et nesciebat Manue quod Angelus domini esset.

17 Dixitque ad eum: Quod est tibi nomen, ut, si sermo tuus fuerit expletus, honoremus te?

18 Cui ille respondit: *Cur quæris nomen meum, quod est mirabile?

19 Tulit itaque Manue hœdum de capris, & libamenta, & posuit super petram, offerens Dominum, qui facit miracula: ipse autem & uxor ejus intuebantur.

20 Cumque ascenderet flamma altaris in cælum, Angelus Domini pariter in flamma ascendit. Quod cum vidissent Manue & uxor ejus, proni ceciderunt in terram.

21 Et ultra eis non apparuit Angelus Domini, statimque intellexit Manue Angelum Domini esse.

22 Et dixit ad uxorem suam: Morte moriemur, quia vidimus Deum.

23 Cui respondit mulier: Si Dominus nos vellet occidere, de manibus nostris holocaustum & libamenta non suscepisset, nec ostendisset nobis hæc omnia, neque ea, quæ sunt ventura, dixisset.

* Gen.
32. 29.

LIBER JUDICUM, CAP. XIV. 85

24 Peperit itaque filium, & vocavit nomen ejus Samson. Crevitque puer, & benedixit ei Dominus.

25 Cepitque Spiritus Domini esse cum eo in castris Dan inter Saraa & Esthaol.

C A P U T XIV.

Samson uxorem ducit Philisthem; quam cum viseret, leonem laceravit, in cuius ore postmodum reperto melle, sumpsit ab eo parabolam: quas dolibus proposita, illi interpretationem per Samsonis uxorem intellexerunt.

1 Descendit ergo Samson in Thamnatha. Videsque ibi mulierem de filiabus Philisthium,

2 Ascendit, & nuntiavit patri suo, & matri suæ, dicens: Vidi mulierem in Thamnatha de filiabus Philisthiorum: quam quæso ut mihi accipiatis uxorem.

3 Cui dixerunt pater & mater sua: Nunquid non est mulier in filiabus fratum tuorum, & in omni populo meo, quia vis accipere uxorem de Philisthium, qui incircumfisi sunt? Dixitque Samson ad patrem suum: Hanc mihi accipe: quia placuit oculis meis.

4 Parentes autem ejus nesciebant quod res a Domino fieret, & quererent occasionem contra Philisthium. Eo enim tempore Philisthium dominabantur Israel.

5 Descendit itaque Samson cum patre suo & matre in Thamnata. Cumque venissent ad vineas oppidi, apparuit catulus leonis favus, & rugiens, & occurrit ei.

6 Irruit autem Spiritus Domini in Samson, & dilaceravit leonem, quasi hœdum in frusta discepens, nihil omnino habens in manu: & hoc patri & matri noluit indicare.

7 Descenditque & locutus est mulieri, quæ placuerat oculis ejus.

8 Et post aliquot dies revertens ut acciperet eam, declinavit ut videret cadaver leonis, & ecce examen apum in ore leonis erat ac favus mellis.

9 Quem cum sumpisset in manibus, comedebat in via; veniensque ad patrem suum & matrem, dedit

F 3.

dedit eis partem, qui & ipsi comederunt: nec tamen eis voluit indicare quod mel de corpore leonis assumperat.

10 Descendit itaque pater ejus ad mulierem, & fecit filio suo Samson convivium. Sic enim juvenes facere consueuerant.

11 Cum ergo cives loci illius vidissent eum, derunt ei sodales triginta ut essent cum eo.

12 Quibus locutus est Samson: Proponam vobis problema: quod si solveritis mihi intra septem dies convivii, dabo vobis triginta sindones & torquent tunicas:

13 Sin autem non potueritis solvere, vos dabitis mihi triginta sindones, & ejusdem numeri tunicas. Qui responderunt ei: Propone problema, ut audiamus.

14 Dixitque eis: De comedente exiuit cibis & de forti egestate dulcedo. Nec potuerunt per dies tres propositionem solvere.

15 Cumque adestet dies septimus, dixerunt ad uxorem Samson: Blandire viro tuo, & suade ei ut indicet tibi, quid significet problema. Quod si facere nolueris, incendemus te, & domum patris tui, an idcirco vocastis nos ad nuptias, ut spoliaretis?

16 Quæ fundebat apud Samson lacrymas, & querebatur dicens: Odisti me, & non diligis: idcirco problema, quod proposuisti filiis populi mei, non vis mihi expondere. At ille respondit: Patri meo & matri nolui dicere: & tibi indicare potero?

17 Septem igitur diebus convivii flebat ante eum: tandemque die septimo cum ei esset molesta exposuit. Quæ statim indicavit civibus suis.

18 Et illi dixerunt ei die septimo ante solis occubitum: Quid dulcius melle, & quid fortius leone? Qui ait ad eos: Si non arassetis in vitula mea, non invenissetis propositionem meam.

19 Irruit itaque in eum Spiritus Domini, descenditque Ascalonem: & percussit ibi triginta viros, quorum ablatas vestes dedit eis, qui problema solverant. Iratusque nimis ascendit in domum patris sui:

20 Uxor autem ejus accepit maritum unum de amicis ejus & pronubis.

C A P U T X V.

Trecentis vulpibus, & faculis Samson Philistæorum segetes incendit, & fratris funibus quibus ligatus erat, mille Philistæos atri maxilla prostravit, e cuius dente molari aquæ sipientis fluxerunt.

1 Post aliquantulum autem temporis, cum dies triticea messis instarent, venit Samson, invisere volens uxorem suam, & attulit ei hædum de capris. Cumque cubiculum ejus solito vellet intrare, prohibuit eum pater illius, dicens:

2 Putavi quod odifles eam, & ideo tradidi illum amico tuo: sed habet fororem, quæ junior & pulchrior illa est, fit tibi pro ea uxor.

3 Cui Samson respondit: Ab hac die non erit culpa in me contra Philistæos: faciam enim vobis mala.

4 Perrexitque & cepit trecentas vulpes, caudaque earum junxit ad caudas, & faces ligavit in medio.

5 Quas igne succendens, dimisit, ut hoc illucque discurrenter. Quæ statim perreverunt in segetes Philistinorum. Quibus succensis, & portata jam fruges, & adhuc stantes in stipula, concremata sunt, in tantum, ut vineas quoque & oliveta flamma consumeret.

6 Dixeruntque Philisthi: Quis fecithanc rem? Quibus dictum est: Samson gener Tamnathæi: quia tulit uxorem ejus, & alteri tradidit, hæc operatus est. Ascenderuntque Philisthi: & combusserunt tam mulierem quam patrem ejus.

7 Quibus ait Samson: Licet hæc feceritis, tamen adhuc ex vobis expetam ultionem, & tune quiescam.

8 Percussitque eos ingenti plaga, ita ut stupentes furam femori imponerent. Et descendens habitavit in spelunca petræ Etam.

9 Igitur ascendentis Philisthi in Terram Juda, castrametati sunt in loco, qui postea vocatus est Lechi, id est, maxilla, ubi eorum effusus est exercitus.

88 LIBER JUDICUM, CAP. XV.

10 Dixeruntque adeos de tribu Juda: Cur ascen-
distis aduersum nos? Qui responderunt: Ut lige-
mus Samson, venimus, & reddamus ei quæ in
nos operatus est.

11 Descenderunt ergo tria millia virorum de
Juda, ad specum silicis Etam, dixeruntque ad
Samson: Nescis quod Philistium imperent nobis?
quare hoc facere voluisti? Quibus ille ait: Sicut
fecerunt mihi, sic feci eis.

12 Ligare, inquiunt, te venimus, & tradere in
manus Philistinorum. Quibus Samson, Jurate,
ait, & spondete mihi quod non occidatis me.

13 Dixerunt: Non te occidemus, sed vincum
trademus. Ligaveruntque eum duobus novis fu-
nibus, & tulerunt eum de petra Etam.

14 Qui cum venisset ad locum Maxille, & Phi-
listhiim vociferantes occurserint ei, irruit Spiritus
Domini in eum: & sicut solent ad odorem ignis
lina consumi, ita vincula quibus ligatus erat, dis-
sipata sunt & soluta.

15 Inventamque maxillam, id est, mandibulam
afini, quæ jacebat, arripiens, interfecit in ea mil-
le viros,

16 Et ait: In maxilla afini, in mandibula pulli
afinarum delevi eos, & percussi mille viros.

17 Cumque hæc verba canens compleset, pro-
jecti mandibulam de manu, & vocavit nomen
loci illius Ramathlechi, quod interpretatur eleva-
tio maxillæ.

18 Sicutenque valde, clamavit ad Dominum,
& ait: Tu dedisti in manu servi tui salutem hanc
maximam atque victoriam: en siti morior, in-
cidamque in manus incircumcisorum.

19 Aperuit itaque Dominus molarem dentem in
maxilla afini, & egressæ sunt ex eo aquæ. Qui-
bus haustis, refocillavit spiritum, & vires rece-
pit. Idcirco appellatum est nomen loci illius,
Fons invocantis de maxilla, usque in præsen-
tem diem.

20 Judicavitque Israel in diebus Philistium vi-
ginti annis.

CAPUT XVI.

*Samson, observantibus eum custodibus, portas
Gazæ*

LIBER JUDICUM, CAP. XVI. 89

Gazæ urbis in montem detulit: a Dalila autem
cui æpius illustrat, cognita causa fortitudinis,
detonsus, illuditur & excæcatur ab hostibus: quos
tandem una secum interemit, videlicet 3000. Phi-
listhæorum.

1 A bii quoque in Gazam, & vidit ibi mulie-
rem meretricem, ingressusque est ad eam.

2 Quod cum audissent Philisthiim, & percre-
buisset apud eos, intrasse urbem Samson, cir-
cumdederunt eum, positis in porta civitatis cu-
stodibus, & ibi tota nocte cum silentio præsto-
lantes, ut facto mane exeuntem occiderent.

3 Dormivit autem Samson usque ad medium
noctis: & inde consurgens apprehendit ambas
portæ fores eum postibus suis, & fera, imposi-
tasque humeris suis portavit ad verticem mon-
tis, qui respicit Hebron.

4 Post hæc amavit mulierem, quæ habitabat
in Valle Sorec, & vocabatur Dalila.

5 Veneruntque ad eam principes Philistino-
rum, atque dixerunt: Decipe eum, & dice ab
illo, in quo habeat tantam fortitudinem, & quo
modo eum superare valeamus, & vincum affi-
gere. Quod si feceris, dabimus tibi singuli mil-
le & centum argenteos.

6 Locuta est ergo Dalila ad Samson: Dic mi-
hi, obsecro, in quo sit tua maxima fortitudo,
& quid sit quo ligatus erumpere nequeas?

7 Cui respondit Samson: Si septem nervicis
finibus necdum siccis, & adhuc humentibus li-
gatus fuero, infirmus ero ut cæteri homines.

8 Attuleruntque ad eam satrapæ Philistino-
rum septem funes, ut dixerat: quibus vinxit eum,

9 Latentibus apud se insidiis, & in cubiculo
finem rei expectantibus, clamavique ad eum:
Philisthiim super te Samson. Qui rupit vincu-
la, quo modo si rumpat quis filum de stupæ tor-
tum putamine, cum odorem ignis acceperit: &
non est cognitum in quo esset fortitudo ejus.

10 Dixitque ad eum Dalila: ecce illufisti mi-
hi, & falsum locutus es: saltet nunc indica
mihi quo ligari debeas?

11 Cui ille respondit: Si ligatus fuero novis
F 5 fu-

funibus, qui nunquam fuerunt in opere, infirmus ero, & aliorum hominum similis.

12 Quibus rursum Dalila vinxit eum, & clamavit: Philisthiim super te Samson, in cubiculo insidiis præparatis. Qui ita rupit vincula quasi fila telarum.

13 Dixitque Dalila rursum ad eum: Usquequo decipis me, & falsum loqueris? ostende quo vinciri debeas. Cui respondit Samson: Si septem crines capitis mei cum licio plexueris, & clavum his circumligatum terræ fixeris, infirmus ero.

14 Quod cum fecisset Dalila, dixit ad eum: Philisthiim super te Samson. Qui consurgeus de somno extraxit clavum cum erinibus & licio.

15 Dixitque ad eum Dalila: Quo modo dicis quod amas me, cum animus tuus non sit tecum? Per tres vices mentitus es mihi, & nolusti dicere in quo sit maxima fortitudo tua.

16 Cumque molesta esset ei, & per multos dies jugiter adhæreret, spatiū ad quietem non tribuens, defecit anima ejus, & ad mortem usque lassata est.

17 Tunc aperiens veritatem rei, dixit ad eam: Ferrum nunquam ascendit super caput meum, quia nazaræus, id est, consecratus Deo sum de utero matris meæ: si rasum fuerit caput meum, recedat a me fortitudo mea, & deficiam, ero que sicut cæteri homines.

18 Vidensque illa quod confessus ei esset omnem animum suum, misit ad principes Philisthinorum ac mandavit: Ascendite adhuc semel, quia nunc mihi aperuit cor suum. Qui ascenderunt assump' p'a pecunia, quam promiserant.

19 At illa dormire eum fecit super genua sua, & in finu suo reclinare caput. Vocavitque tonforem, & rasit septem crines ejus, & cœpit abigere eum, & a se repellere: statim enim ab eo fortitudo discessit:

20 Dixitque: Philisthiim super te Samson. Qui de somno consurgens, dixit in animo suo: Egregiar sicut ante feci, & me excutiam, nesciens quod recessisset ab eo Dominus.

21 Quem cum apprehendissent Philisthiim, sta-

tim eruerunt oculos ejus, & duxerunt Gazam vinclum catenis, & clau'cam in carcere molere fecerunt.

22 Jamque capilli ejus renasci cooperant,

23 Et principes Philisthinorum convenerunt in unum ut immolarent hostias magnificas Dagon deo suo, & epularentur, dicentes: Tradidit Deus noster inimicum nostrum Samson in manus nostras.

24 Quod etiam populus videns laudabat Deum suum, eademque dicebat: Tradidit Deus noster adversarium nostrum in manus nostras, qui delivit terram nostram, & occidit plurimos.

25 Lætantesque per convivia, sumptis jam epulis, præceperunt ut vocarent Samson, & ante eos iudiceret. Qui adductus de carcere iudebat ante eos: feceruntque eum stare inter duas columnas.

26 Qui dixit puero regenti gressus suos: Dimitte me, ut tangam columnas, quibus omnis imminet domus, & recliner super eas, & paululum requiescam.

27 Domus autem erat plena virorum ac mulierum, & erant ibi omnes principes Philisthinorum, ac de tecto & solario circiter tria millia utriusque sexus spesantes ludentem Samson.

28 At ille invocato Domino ait: Domine Deus, memento mei, & redde mihi nunc fortitudinem pristinam Deus meus, ut ulciscar me de hostibus meis, & pro amissione duorum luminum unam ultionem recipiam.

29 Et apprehendens ambas columnas, quibus innitebatur domus, alteramque earum dextera, & alteram læva tenens.

30 Ait: Moriatur anima mea cum Philisthiim, concussisque fortiter columnis, cecidit domus super omnes principes, & cæteram multitudinem, qua ibi erat: multoque plures interfecit moriens, quam ante vivus occiderat.

31 Descendentes autem fratres ejus & universa cognatio tulerunt corpus ejus, & sepelierunt Inter Saraa & Esthaol in sepulchro patris sui Manue: judicavitque Israel viginti annis,

CAPUT XVII.

Mater Michæ conflavit ipsi de servato argenteo idolum; cui ille primo filium suum, deinde Leviten Bethlehemiten praefecit sacerdotem.

1 Fuit eo tempore vir quidam de monte Ephraim nomine Michas.

2 Qui dixit matri suæ: Mille & centum argenteos, quos separaveras tibi, & super quibus me audiente juraveras, ecce ego habeo, & apud me sunt. Cui illa respondit: Benedictus filius meus Dominus.

3 Reddidit ergo eos matri suæ, quæ dixerat ei: Consecravi & vovi hoc argentum Domino, ut de manu mea suscipiat filius meus, & faciat sculpsit atque conflatilis; & nunc trado illud tibi.

4 Reddidit igitur eos matri suæ: quæ tulit ducentos argenteos, & dedit eos argentario, ut faceret ex eis sculpsit atque conflatilis, quod fuit in domo Michæ.

5 Qui ædicularam quoque in ea Deo separavit, & fecit Ephod, & theraphim, id est, vestem sacerdotalem, & idola: implevitque unius filiorum suorum manum, & factus est ei sacerdos.

6 In diebus illis non erat rex in Israel, sed unusquisque quod sibi regnum videbatur, hoc faciebat.

7 Fuit quoque alter adolescens de Bethlehem Iuda, ex cognatione ejus, eratque ipse Levites, & habitabat ibi.

8 Egressusque de civitate Bethlehem, peregrinari voluit ubicumque sibi commodum reperisset. Cumque venisset in montem Ephraim, iter faciens, & declinasset parumper in dominum Michæ,

9 Interrogatus est ab eo unde venisset. Qui respondit: Levita sum de Bethlehem Iuda, & vado ut habitem ubi potuero, & utile mihi esse perspexero.

10 Dixitque Michas: Mane apud me, & esto mihi parens ac sacerdos: daboque tibi per annos singulos decem argenteos, ac vestem duplum, & quæ ad viatum sunt necessaria.

11 Acquieavit, & mansit apud hominem, fuitque illi quasi unus de filiis.

12 Implevitque Michas manum ejus, & habuit puerum sacerdotem apud se.

13 Nunc scio, dicens, quod benefaciet mihi Deus habenti Levitici generis sacerdotem.

CAPUT XVIII.

Missis primum exploratoribus, secuti postea sunt sexcenti viri de tribu Dan, querentes sibi possessionem: & ablato Michæ idolo cum sacerdoti, urbem Lais vi capientes inhabitaverunt.

1 IN diebus illis non erat rex in Israel, & tribus Dan quærebat possessionem sibi, ut habitaret in ea: usque ad illum enim diem inter cæteras tribus fortis non acceperat.

2 Miserunt ergo filii Dan, stirpis & familiæ suæ quinque viros fortissimos de Saraa & Esthaol, ut explorarent terram, & diligenter inspicerent: dixeruntque eis: Ite, & considerate terram. Qui cum pergentes venissent in montem Ephraim, & intrassent domum Michæ, requieverunt ibi:

3 Et agnoscentes vocem adolescentis Levitæ, utentesque illius diversorio, dixerunt ad eum: Quis te huc adduxit? quid hic agis? quam ob causam huc venire voluisti?

4 Qui respondit eis: Hæc, & hæc præstítit mihi Michas, & me mercede conduxit, ut sim ei sacerdos.

5 Rogaverunt autem eum, ut consuleret Dominum, ut scire possent an prospero itinere pergerent, & res haberet effectum.

6 Qui respondit eis: Ite in pace: Dominus respicit viam veltram, & iter quo pergitis.

7 Euates igitur quinque viri venerunt Lais: videruntque populum habitantem in ea absque ullo timore juxta consuetudinem Sidoniorum, securum & quietum, nullo ei penitus resistente, magnarumque opum, & procul a Sidone atque a cunctis hominibus separatum.

8 Reversique ad fratres suos in Saraa & Esthaol, & quid egissent sciscitantibus responderunt:

9 Surgite, ascendamus ad eos; vidimus enim Ter-

94 LIBER JUDICUM, CAP. XVIII.

Terram valde opulentam & uberem : nolite negligere, nolite cessare. Eamus, & possideamus eam, nullus erit labor.

10 Intrabimus ad securos, in regionem latifimam, traderetque nobis Dominus locum, in quo nullius rei est penuria eorum, quæ gignuntur in terra.

11 Profecti igitur sunt de cognitione Dan: id est, de Saraa & Ethaoi sexcenti viri accincti armis bellicis,

12 Ascendentesque manserunt in Cariathiarim Judæ: qui locus ex eo tempore Castrorum Dan, nomen accepit, & est post tergum Cariathiarim.

13 Inde transiernant in montem Ephraim. Cumque venissent ad domum Michæ,

14 Dixerunt quinque viri, qui prius missi fuerant ad considerandam terram Lais, cæteris fratribus suis: Nostis quod in domibus istis sit Ephod, & theraphim, & sculptile, atque conflatile: videte quid vobis placeat.

15 Et cum paululum declinasent, ingressi sunt domum adolescentis Levitæ; qui erat in domo Michæ: salutaveruntque eum verbis pacificis.

16 Sexcenti autem viri, ita ut erant armati, stabant ante ostium.

17 At illi, qui ingressi fuerant domum juvenis, sculptile, & Ephod, & theraphim, atque conflatile tollere nitebantur, & sacerdos stabat ante ostium, sexcentis viris fortissimis haud procul expectantibus.

18 Tulerunt igitur qui intraverant, sculptile, ephod, & idola, atque conflatile. Quibus dixit sacerdos: Quid facitis?

19 Cui responderunt: Tace, & pone digitum super os tuum: venique nobiscum, ut habeamus te patrem, ac sacerdotem. Quid tibi melius est, ut sis sacerdos in domo unius viri, an in una tribu & familia in Israel?

20 Quod cum audisset, acquieavit sermonibus eorum, & tulit ephod, & idola, ac sculptile, & profectus est cum eis.

21 Qui cum pergerent, & ante se ire fecissent parvulos ac jumenta, & omne quod erat pretiosum,

LIBER JUDICUM, CAP. XIX. 95

22 Et jam a domo Michæ essent procul, viri qui habitabant in ædibus Michæ conclamantes fecuti sunt,

23 Et post tergum clamare cœperunt. Qui cum respexissent, dixerunt ad Micham: Quid tibi vis? Cur clamas?

24 Qui respondit: Deos meos, quos mihi feci, tulitis, & sacerdotem, & omnia quæ habeo, & dicitis: Quid tibi est?

25 Dixeruntque ei filii Dan: Cave ne ultra loquaris ad nos, & veniant ad te viri animo concitati, & ipse cum omni domo tua pereas.

26 Et sic cepto itinere perrexerunt. Videns autem Michas, quod fortiores se essent, reversus est in domum suam.

27 Sexcenti autem viri tulerunt sacerdotem, & quæ supra diximus: veneruntque in Lais ad populum quiescentem atque securum, & percusserunt eos in ore gladii: urbemque incendio tradiderunt,

28 Nullo penitus ferente præsidium, eo quod procul habitarent a Sidone, & cum nullo hominum haberent quidquam societatis ac negotii. Erat autem civitas sita in regione Rohob: quam turbum extruentes habitaverunt in ea,

29 Vocato nomine civitatis Dan juxta vocabulum patris sui, quem generat Israel, quæ prius Lais dicebatur.

30 Pofueruntque fibi sculptile, & Jonathan filium Gerlan filii Moysi, ac filios ejus sacerdotes in tribu Dan, usque ad diem captivitatis suæ.

31 Mansitque apud eos idolum Michæ omni tempore, quo fuit dominus Dei in Silo: in diebus illis non erat rex in Israel.

CAPUT XIX.

Cum Levita suam uxorem a parentum domo reduceret, ipsa a Gabaonitis qui tribus erant Benjamin, prodigiosa libidine extincta, maritus in duodecim partes corpore scelto, ad singulas tribus singulas portiones misit, ad infandum scelus ulciscendum reliquas tribus evocans.

1 Fuit quidam vir Levites habitans in latere montis Ephraim: qui accepit uxorem de Bethlehem Juda:

2 Quia reliquit eum, & reversa est in domum patris sui in Bethlehem, mansitque apud eum quatuor mensibus.

3 Secutusque est eam vir suus, volens reconciliari ei, atque blandiri, & secum reducere, habens in comitatu puerum & duos asinos: quæ fufcepit eum, & introduxit in domum patris sui. Quod cum audisset sacer ejus, eumque vidisset, occurrit ei latus,

4 Et amplexatus est hominem. Mansitque gener in domo loceri tribus diebus, comedens cum eo & bibens familiariter.

5 Die autem quarto de nocte consurgens, proficii voluit, quem tenuit sacer, & ait ad eum: Gusta prius pauxillum panis, & conforta stomachum, & sic proficisceris.

6 Sederuntque simul, ac comederunt & biberunt. Dixitque pater pueræ ad generum suum: Quæso te ut hodie hic maneas, pariterque lætemur.

7 At ille consurgens, cœpit velle proficisci. Et nihilominus obnixe eum sacer tenuit, & apud se fecit manere.

8 Mane autem facta, parabat Levites iter. Cui sacer rursum: Oro te, inquit, ut paululum cibi capias, & assumptis viribus, donec increbat dies, postea proficiscaris. Comederunt ergo simul.

9 Surrexitque adolescentes ut pergerent cum uxore sua & puerio. Cui rursum locutus est sacer: Confidera quod dies ad occasum declivior fit, & propinquat ad vesperam: mane apud me etiam hodie, & duc lœtum diem, & cras proficisceris, ut vadas in domum tuam.

10 Noluit gener acquiescere sermonibus ejus: sed statim perrexit, & venit contra Jebus, quæ altero nomine vocatur Jerusalem, dicens secum duos asinos onustos, & concubinam.

11 Jamque erant juxta Jebus, & dies mutabatur in noctem: dixitque puer ad dominum suum, Veni, obsecro, declinemus ad urbem Jebusæorum, & maneamus in ea.

12 Cui respondit dominus: Non ingrediar opidum gentis alienæ, quæ non est de filiis Israel, sed transibo usque Gabaa:

13 Et cum illuc pervenero, manebimus in ea, aut certe in urbe Rama.

14 Tranfierunt ergo Jebus, & cœptum carpant iter, occubuitque eis sol juxta Gabaa, quæ est in tribu Benjamin:

15 Diverteruntque ad eam, ut mancerent ibi. Quo cum intrassent, sedebant in platea civitatis, & nullus eos recipere voluit hospitio.

16 Et ecce, apparuit homo senex, revertens de agro & de opere suo vesperi, qui & ipse de monte erat Ephraim, & peregrinus habitatbat in Gabaa. Homines autem regionis illius erant filii Iemini.

17 Elevatisque oculis, vidit senex sedentem hominem cum sarcinulis suis in platea civitatis: & dixit ad eum: Unde venis? & quo vadis?

18 Qui respondit ei: Profecti sumus de Bethlehem Juda: & pergimus ad locum nostrum, qui est in latere montis Ephraim, unde ieramus in Bethlehem: & nunc vadimus ad domum Dei, nullusque sub tecto suum nos vult recipere,

19 Habentes paleas & fœnum in asinorum pabulum, & panem ac vinum in meos & ancillæ tuæ usus, & pueri, qui mecum est: nulla re indigemus nisi hospitio.

20 Cui respondit senex: Pax tecum sit, ego præbebo omnia quæ necessaria sunt: tantum, quæso, ne in platea maneas.

21 Introduxitque eum in domum suam, & pabulum asinis præbuit: ac postquam laverunt pedes suos, recepit eos in convivium.

22 Illis epulantibus, & post laborem itineris, cibo & potu reficiuntibus corpora, venerunt vires civitatis illius, filii Belial (id est, absque jugo) & circumdantes dominum senis, foras pulsare coeperunt, clamantes ad dominum domus, atque dicentes: *Educ virum, qui ingressus est domum tuam, ut abutamur eo.

23 Egressusque est ad eos senex, & ait: Nolite fratres, nolite facere malum hoc: quia in-

grefus est homo hospitium meum, & cessate ab hac
futilitia:

24 Habeo filiam virginem, & hic homo habet
concubinam, educam eas ad vos, ut humilietis
eas, & vestram libidinem compleatis: tantum
oblecro, ne scelus hoc contra naturam operemini
in virum.

25 Nolebant acquiescere sermonibus illius, quod
cernens homo, eduxit ad eos concubinam suam,
& eis tradidit illudendam: qua cum tota nocte
abuſi effent, dimiserunt eam mane.

26 At mulier, recedentibus tenebris, venit
ad ostium domus, ubi manebat dominus suus, &
ibi corruit.

27 Manefacto, surrexit homo, & aperuit ostium,
ut cœptam expleret viam: & ecce concubina ejus
jacebat ante ostium, sparifis in limine manibus.

28 Cui ille, putans eam quiescere, loqueba-
tur: Surge & ambulemus. Quia nihil respondentे,
intelligens quod erat mortua, tulit eam, & im-
posuit asino, reversusque est in domum suam.

29 Quam cum esset ingressus, arripiuit gladium,
& cadaver uxoris cum ossibus suis in duodecim
partes ac in frusta concidens, misit in omnes
terminos Israel.

30 Quod cum vidissent singuli, conclamabant:
Numquam res talis facta est in Israel, ex eo die
quo ascenderunt patres nostri de Aegypto, usque
in præsens tempus, ferte sententiam, & in com-
mune decernite, quid facto opus sit.

C A P U T XX.

*Ob hoc scelus pugnantes reliquæ tribus aduersus
Benjamin, semel atque iterum bello inferiores, ter-
tioque commitentes iussu Domini prælium, tribum
illam, præter sexcentos qui in solitudinem fugerant,
penitus deleverunt.*

1 Egressi itaque sunt omnes filii Israel, & pa-
riter congregati, quasi vir unus, * de Daa
usque Bersabee, & Terra Galaad, ad Dominum
in Maspera:

2 Omnesque anguli populorum, & cunctæ tri-
bus Israel in Ecclesiam populi Dei convenerunt,
quadringenta milia pedum pugnatorum.

3 (Nee

* Ofte
9. v.

3 (Nec latuit filios Benjamin, quod ascendis-
sent filii Israel in Maspera.) Interrogatusque Le-
vita, maritus mulieris interfecit, quomodo tan-
tum scelus perpetratum esset,

4 Respondit: Veni in Gabaa Benjamin cum uxo-
re mea, illucque diverti:

5 Et ecce homines civitatis illius circumdede-
runt nocte domum, in qua manebam, volentes
me occidere, & uxorem meam incredibili furore
libidinis vexantes, denique mortua est.

6 Quam arreptam, in frusta concidi, misique
partes in omnes terminos possessionis vestrae; quia
nunquam tantum nefas, & tam grande piaculum
factum est in Israel.

7 Adeſtis omnes filii Israel, decernite quid
facere debeatis.

8 Stanque omnis populus, quasi unius homi-
nis sermone respondit: Non recedemus in taber-
nacula nostra, nec suam quisquam intrabit domum:

9 Sed hoc contra Gabaa in commune faciamus:

10 Decem viri eligantur e centum ex omnibus
tribubus Israel, & centum de mille, & mille de
decem millibus; ut comportent exercitum cibaria,
& possimus pugnare contra Gabaa Benjamin, &
reddere ei pro scelere, quod meretur.

11 Convenitque universus Israel ad civitatem,
quasi homo unus, eadem mente, unoque consilio.

12 Et miserunt nuntios ad omnem tribum Ben-
jamin, qui dicerent: Cur tantum nefas in vobis
repertum est;

13 Tradite homines de Gabaa, qui hoc flagitium
perpetrarunt, ut moriantur, & auferatur malum
de Israel. Qui noluerunt fratrum suorum filiorum
Israel audire mandatum:

14 Sed ex cunctis urbibus, quæ fortis fuere erant,
convenerunt in Gabaa, ut illis ferrent auxilium,
& contra universum populum Israel dimicarent.

15 Inventique sunt viginti quinque milia de
Benjamin eduentium gladium, præter habitato-
res Gabaa,

16 Qui septingenti erant viri fortissimi, ita si-
nistra ut dextra præliaentes: & sic fundis lapides
ad certum jacientes, ut capillum quoque poter-

G 2

pet

percutere, & nequaquam in alteram partem iactus lapidis deferretur.

17 Virorum quoque Israel, absque filiis Benjamin, inventa sunt quadringenta milia educentium gladios, & paratorum ad pugnam.

18 Qui surgentes venerunt in domum Dei, hoc est, in Silo: consulueruntque Deum, atque dixerunt: Quis erit in exercitu nostro princeps certaminis contra filios Benjamin? Quibus respondit Dominus: Judas sit dux uester.

19 Statimque filii Israel surgentes mane, castrametati sunt juxta Gabaa:

20 Et inde procedentes ad pugnam contra Benjamin, urbem oppugnare coeperunt.

21 Egressique filii Benjamin de Gabaa, occidentur de filiis Israel die illo vixinti duo millia virorum.

22 Rursum filii Israel & fortitudine & numero confidentes, in eodem loco, in quo prius certaverant, aciem direxerunt:

23 Ita tamen ut prius ascenderent & fierent coram Domino usque ad noctem: consuluerentque eum, & dicerent: Debeo ultra procedere ad dimicandum contra filios Benjamin fratres meos, an non? Quibus ille respondebit: Ascendite ad eos, & inite certamen.

24 Cumque filii Israel altera die contra filios Benjamin ad prælium processissent,

25 Eruperunt filii Benjamin de portis Gabaa: & occurrentes eis, tanta in illos cæde bacchati sunt, ut decem & octo millia virorum eduentium gladium prosternerent.

26 Quamobrem omnes filii Israel venerunt in domum Dei, & sedentes flebant coram Domino: jejunaveruntque die illo usque ad vesperam, & obtulerunt ei holocausta, atque pacificas victimas,

27 Et super statu suo interrogaverunt. Eo tempore ibi erat arca fœderis Dei.

28 Et Phinees filius Eleazar filii Aaron præpositus domus. Consuluerunt igitur Dominum, atque dixerunt: Exire ultra debemus ad pugnam contra filios Benjamin fratres nostros, an quiescere? Quibus autem dominus: Ascendite, cras enim tradam eos in manus vestras.

29 Posueruntque filii Israel insidias per circuitum urbis Gabaa:

30 Et tertia vice, sicut semel & bis, contra Benjamin exercitum produxerunt.

31 Sed & filii Benjamin audacter eruperunt de civitate, & fugientes adverfariorum longius persecuti sunt, ita ut vulnerarent ex eis sicut primo die & secundo, & cederent per duas semitas vertentes terga, quarum una ferebatur in Bethel, & altera in Gabaa, atque prosternerent triginta circiter viros:

32 Putaverunt enim solito eos more cedere. Qui fugam arte simulantes, inierunt consilium ut abstraherent eos de civitate, & quasi fugientes ad supradictas semitas perducerent.

33 Omnes itaque filii Israel surgentes de sedibus suis, tetenderunt aciem in loco, qui vocatur Baalthamar. Insidiae quoque, quæ circa urbem erant, paulatim se aperire coeperunt,

34 Et ab Occidentalibus parte procedere. Sed & alia decem millia virorum de universo Israel, habitatores urbis ad certamina provocabant. Ingavatumque est bellum contra filios Benjamin: & non intellexerunt quod ex omni parte illis instaret interitus,

35 Percusstisque eos Dominus in conspectu filiorum Israel, & interficerunt ex eis in illo die vixinti quinque millia & centum viros, omnes belatores & eduentes gladium.

36 Filii autem Benjamin, cum se inferiores effovidissent, coepерunt fugere. Quod cernentes filii Israel, dederunt eis ad fugiendum locum, ut ad preparatas insidias devenirent, quas juxta urbem posuerant.

37 Qui cum repente de latibulis surrexisserint, & Benjamin terga cedentibus daret, ingressi sunt civitatem, & percutserunt eam in ore gladii.

38 Signum autem dederant filii Israel his quos in insidiis collocaverant, ut postquam urbem cepissent, ignem accenderent: ut ascendentem in altum fumo, captam urbem demonstrarent.

39 Quod cum cernerent filii Israel in ipso certamine positi (putaverunt enim filii Benjamin

eos fugere, & instantius persequebantur, cæsis de exercitu eorum triginta viris.)

40 Et viderent quasi columnam sumi de civitate concondere; Benjamin quoque aspiciens retro, cum captam cerneret civitatem, & flamas in sublime ferri;

41 Qui prius simulaverant fugam, versa facie fortius resistebant. Quod cum vidissent filii Benjamin, in fugam versi sunt,

42 Et ad viam deserti ire cœperunt, illuc quoque eos adversariis persequentibus. Sed & hi qui urbem succenderant, occurrerunt eis.

43 Atque ita factum est, ut ex utraque parte ab hostibus cœderentur, nec erat ulla requies mortuentium. Ceciderunt, atque prostrati sunt ad Orientalem plagam urbis Gabaa.

44 Fuerunt autem qui in eodem loco interfisi sunt, decem & octo millia virorum, omnes robustissimi pugnatores.

45 Quodcum vidissent qui remanserant de Benjamin fugerunt in solitudinem: & pergebant ad petram, cuius vocabulum est Remmon. In illa quoque fuga palantes, & in diversa tendentes, occiderunt quinque millia virorum. Etcum ultra tenderent, persecuti sunt eos, & interfecerunt etiam alia duo millia.

46 Et sic factum est, ut omnes qui cederant de Benjamin in diversis locis, essent viginti quinque millia, pugnatores ad bella promptissimi.

47 Remanserunt itaque de omni numero Benjamin, qui evadere, & fugere in solitudinem potuerunt, sexcenti viri: federuntque in petra Remmon mensibus quatuor.

48 Regressi autem filii Israel, omnes reliquias civitatis, a viris usque ad jumenta, gladio percusserunt, cunctaque urbes & viculos Benjamin vorax flamma consumpsit.

CAPUT XXI.

Inflauratur tribus Benjamin ex 400 virginibus in cæde habitatorum Jabel Galaad reservatis, & ex raptis ducentium choros in Silo virginibus.

1 Uraverunt quoque filii Israel in Maspera, & dixe-

dixerunt: Nullus nostrum dabit filiis Benjamin de filiabus suis uxorem.

2 Venerantque omnes ad domum Dei in Silo, & in conspedu ejus sedentes usque ad vesperam, levaverunt vocem, & magno ululatu cœperunt flere, dicentes:

3 Quare Domine Deus Israel, factum est hoc malum in populo tuo, ut hodie una tribus auferetur ex nobis?

4 Altera autem die diluculo consurgentes, extinxerunt altare: obtuleruntque ibi holocausta, & pacificas victimas, & dixerunt:

5 Quis non ascendit in exercitu Domini de universis tribibus Israel? Grandi enim juramento se constringerant, cum essent in Maspera, interfici eos qui defuerint.

6 Duxique pœnitentia filii Israel super fratre suo Benjamin, cœperunt dicere: Ablata est tribus una de Israel,

7 Unde uxores accipient? Omnes enim in communice juravimus, non daturos nos his filias nostras.

8 Idecirco dixerunt: Quis est de universis tribibus Israel, qui non ascendit ad Dominum in Maspera. Et ecce inventi sunt habitatores Jabel Galaad in illo exercitu non fuisse.

9 (Eo quoque tempore cum essent in Silo, nullus ex eis ibi repertus est.)

10 Miserunt itaque decem millia viros robustissimos, & præceperunt eis: Ite, & percutite habitatores Jabel Galaad in ore gladii, tam uxores quam parvulos eorum.

11 Ethoc erit quod observare debebitis: * Omne generis masculini, & mulieres quæ cognoverunt viros, interficite, virgines autem reservate.

12 Inventaque sunt de Jabel Galaad quadragesimæ virgines, quæ nescierunt viri thorum, & adduxerunt eas ad castra in Silo, in Terram Chanaan.

13 Miseruntque nuntios ad filios Benjamin, qui erant in Petra Remmon, & præceperunt eis, ut eos susciperent in pace.

14 Veneruntque filii Benjamin in illo tempore, & datae sunt eis uxores de filiabus Jabel Galaad:

alias autem non repererunt, quas simili modo tradarent.

15 Universusque Israel valde doluit, & egit pœnitentiam super interfectione unius tribus ex Israel.

16 Dixeruntque majores natu: Quid faciemus reliquis, qui non acceperunt uxores? omnes in Benjamin fœminas conciderunt,

17 Et magna nobis cura, ingentique studio providendum est, ne una tribus delectatur ex Israel.

18 Filias enim nostras eis dare non possumus confricti iuramento & maledictione, qua diximus: maledictus qui dederit de filiabus suis uxorem Benjamin.

19 Ceperuntque consilium, atque dixerunt: Ecce solemnitas Domini est in Silo anniversaria, quæ sita est ad Septentrionalem urbis Bethel, & ad Orientalem plagam via quæ de Bethel tendit ad Sichimam, & ad Meridiem oppidi Lebona.

20 Præceperuntque filii Benjamin, atque dixerunt: Ite: & latitate in vineis.

21 Cumque videritis filias Silo ad ducendos choros ex more procedere, exite repente de vineis, & rapite ex eis singuli uxores singulas, & pergitte in Terram Benjamin.

22 Cumque venerint patres earum, ac fratres, & adversum vos queri coeperint, atque jurgari, dicemus eis: Miseremini eorum: non enim raperunt eas jure bellantium atque victorum, sed rogantibus ut acciperent, non dedistis, & a vestra parte peccatum est.

23 Feceruntque filii Benjamin, ut sibi fuerat imperatum: & juxta numerum suum, raperunt sibi de his quæ ducebant choros, uxores singulas: sibi eruntque in possessionem suam, ædificantes urbes, & habitantes in eis.

24 Filii quoque Israel reversi sunt per tribus & familias in tabernacula sua. In diebus illis non erat rex in Israel: sed unusquisque, quod sibi rectum videbatur, hoc faciebat.

LIBER RUTH.

CAPUT PRIMUM.

Elimelech Bethlehemitæ præ nimia fame cum uxore Noemi ac duobus filiis in terram Moab cedit; quo una cum filiis mortuo, Noemi cum Ruth nuru sua in Bethlehem revertens, non vult vocari Noemi, sed Mara.

1 N diebus unius judicis, quando judices præerant, facta est famæ in Terra. Abiitque homo de Bethlehem Juda, ut peregrinaretur in regione Moabitide, cum uxore sua ac duobus liberis.

2 Ipse vocabatur Elimelech, & uxor ejus Noemi: & duo filii, alter Mahalon, & alter Chelion, Ephrathæi de Bethlehem Juda. Ingressi que regionem Moabitidem, morabantur ibi.

3 Et mortuus est Elimelech maritus Noemi: remansitque ipsa cum filiis.

4 Qui acceperunt uxores Moabitidas, quarum una vocabatur Orpha, altera vero Ruth. Manseruntque ibi decem annis,

5 Et ambo mortui sunt, Mahalon videlicet & Chelion: remansitque mulier orbata duobus liberis ac marito.

6 Et surrexit ut in patriam pergeret cum ultra que nuru sua, de regione Moabitide: andierat enim quod respexit Dominus populum suum, & dedisset eis escas.

7 Egressa est itaque de loco peregrinationis sua, cum utraque nuru: & jam in via revertendi posita in Terram Juda.

8 Dixit ad eas: Ite in domum matris vestre, faciat vobisum Dominus misericordiam, sicut fecisti cum mortuis & mecum.

9 Det vobis invenire requiem in dominibus vi-
rorum, quos sortituræ estis. Et osculata est eas.
Quæ elevata voce flere coepérunt,

10 Et dicere: Tecum pergemus ad populum tuum.